

žavanje« (168). Včasih se človeku zazdi, kakor da bere kakšen drug jezik: »Na krasu je v glavnem provajalnost ponornov in obrhov usklajena s provajalnostjo podzemnih rovov...« (93); »Ogromne gube, podrinjenja, prerinjenja in narinjenja mezocoičnih apnencev... razodevajo izredno tektoniko... vsaj do miocena, od kadar že obstajajo enosmerno nagnjeni skororavniki in podolja kot znak mirnejše tektonike« (133); »...dočim naj se za druga sredstva upošteva ustrezna navodila...« (47), »Sežigalo se je gumo na drveh, (je pa potrebna opreznost zaradi možnosti preokrenjenja smeri prevetravanja«) (55); »Potrebna pa je opreznost, da se ne bi s preuranjenimi in neproučenimi ukrepi povzročilo nepopravljive škode...« (169).

Lahko bi naštevati še naprej, pa je menda dovolj. Škoda prizadevno napisanega dela — verjetno je sad avtorjevih dolgoletnih raziskovanj, vendar so dognanja podana v taki obliki, da se bo Slovenec jezil, ko jih bo bral. (Mimogrede rečeno: tudi angleščina v povzetku bi bila lahko boljša in z manj tiskovnimi napakami; pomota je že »oecconomy« v naslovu, saj Angleži pišejo »economy«.) Mar se je tako mudilo s takim rokopisom v tiskarno? Komu bo naglica koristila, ko je delo izšlo v tako nesprejemljivi obliki? Sicer pa se je slaba navada; da dela izhajajo jezikovno nepregledana in nepopravljena, tako razpasla, da bi bilo treba pogosteje opozarjati na knjige, ki so sad takega neodgovornega početja.

J. G.

PREMALO PREGLEDAN ROKOPIS

Ob dobrem prevodu mora imeti bralec občutek, da bere izvirnik. Tega občutka pa ne bo mogel imeti ob knjigi Đura Kladarina »Zlom četrte in pete okupatorsko-kvislinške ofenzive« (DZS 1959, 452 strani), ki jo je prevedel F. P.

Prevajanje iz srbohrvaščine ni lahko. Zlasti težavno pa je prevajanje vojaškega izrazoslovja. Vendar je škoda, da je prevajalec F. P. grešil celo tam, kjer bi mu res ne bilo treba. Tako pri njem enote kar naprej *izvršujejo* napade, operacije, mobilizacije, čiščenja, manevriranja, bombardiranja, izpade, obračune, obkolitve, priprave, premike itd., namesto da bi preprosto napadale, operirale, mobilizirale, čistile, obračunavale, obkoljevale, se pripravljale, premikale itd. Pri njem enote osvajajo nazaj, namesto da bi zopet osvajale, podzemajo čiščenje vasi od ustaške milice itd.

Srbohrvaščina je prevajalca prevečkrat zapeljala na kriva pota. Tako brez potrebe piše brezmočne namesto šibke, slabotne, izbegavati namesto izogibati se, obruševanje namesto strmoglavljenje, neprijatelj, neprijateljski namesto sovražnik, sovražen. Tudi izraza strelba in oslepovanje sta narejena preveč suženjsko.

A ne mislimo več naštevati. Človek se le upravičeno čudi, kako se je mogel takšen prevod sicer pomembne in mikavne knjige zmuzniti iz uredniških rok, ne da bi ga bil kdo pred tiskom pregledal. In to je že drugi primer v nekaj mesecih. Prvi je bil prevod Prikrilove knjige »Pekel na Pacifiku«. Napake v »Peclu« in »Zlomu« so si na las podobne. Ali je prevajalec obeh knjig isti? Napake pravijo: da.

T. G.

OPOMBE K JURČICU IV IN V

Četrta knjiga. — *Golida.* Dejanje te črtice je pisatelj postavil v Ponkračev mlin, ki je stal »čisto na samoti in odljudni dolinici pri majhnem potoku«. Ves opis kaže, da je imel Jurčič pred očmi katerega izmed mlinov ob Višnjici, ki teče nedaleč od Muljave in se pred vasjo Krko izliva v reko Krko.

Zupanc pravi po ustnem izročilu, da se je dogodek s francoskima vojakoma, ki sta hotela imeti kokoš (gallina), zgodil v času francoske Ilirije, in sicer pri Ovničku v Krški vasi (sedaj št. 10) blizu Krke. V Napoleonovih četah je bilo tudi mnogo italijanskih vojakov, ki so znani kot veliki prijatelji kuretine; to so pri nas pokazali tudi med okupacijo 1941—1943. Ovniček, ki vojakov ni razumel, je na zahtevo prinesel golido. To anekdoto je Jurčič gotovo slišal, a jo je v črtici po svoje zasokal. Zato je tudi zapisal, da je Golida »povest po resnični dogodbi«. Ni verjetno, da bi vojak mlinarja do smrti pobil z golido, in tudi v krških matičnih knjigah ni potrdila za to. Janez Oven iz Krške vasi (roj. 1792) je namreč imel z ženo (Marijo Podržaj, roj. 1795) med leti 1810—1823 pet otrok!

Iz francoskih časov se je v okolici Muljave do danes ohranila tudi zgodba o »zibanju Francoz«, ki je pa Jurčič nikjer ni obdelal. Takole se pripoveduje: Francozi so prišli v vas Mrzlo polje blizu Stične. Nastanili so se pri ponosnem posestniku